

Arrest

nr. 136 516 van 16 januari 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart staatloos te zijn, op 16 januari 2015 om 10u04 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen alsook de nietigverklaring van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 16 december 2014 houdende het bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13^{quinq}ues), aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op dezelfde dag.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 januari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 januari 2015 om 15u15.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. REYNAERTS, die loco advocaat F. HASOYAN verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché K. SCHALLENBERGH, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 14 oktober 2014 wordt aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten betekend.

1.2. Op 16 december 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing houdende het bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies). Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De verwerende partij werpt ter terechtzitting op dat het voorliggend beroep manifest laattijdig is.

De Raad merkt in dit verband op dat artikel 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.”

Artikel 39/57, § 1, derde lid van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“De in artikel 39/82, § 4, tweede lid, bedoelde vordering wordt ingediend bij verzoekschrift binnen tien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Vanaf een tweede verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel wordt de termijn teruggebracht tot vijf dagen.”

Artikel 1, 6° van de vreemdelingenwet definieert een verwijderingsmaatregel als volgt:

“6° beslissing tot verwijdering: de beslissing die de illegaliteit van het verblijf van een vreemdeling vaststelt en een terugkeerverplichting oplegt;”

Het kan derhalve niet ter discussie worden gesteld dat het *in casu* bestreden bevel om het grondgebied te verlaten een verwijderingsmaatregel is.

Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt dat aan verzoeker reeds op 14 oktober 2014 een bevel om het grondgebied te verlaten werd betekend. De beslissing waarvan in voorliggende zaak de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt gevorderd, is dus minstens een tweede verwijderingsmaatregel. Verzoeker beschikte derhalve over een beroepstermijn van vijf dagen om een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in te dienen.

Uit de stukken van het administratief dossier en de door verzoeker neergelegde stukken blijkt dat de bestreden beslissing aan verzoeker ter kennis werd gebracht op 16 december 2014. De *dies a quo* wordt bij de bepaling van de beroepstermijn niet in rekening gebracht. Verzoeker beschikte bijgevolg vanaf 17 december 2014 over vijf dagen om een beroep in te leiden. Het verzoekschrift tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid werd evenwel slechts op 16 januari 2015 aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen per faxbericht overgemaakt, terwijl de laatste nuttige dag 21 december 2014 was. De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid, ingediend op 16 januari 2015, werd bijgevolg laattijdig ingediend.

2.2. Overeenkomstig artikel 39/82, §4, derde lid van de vreemdelingenwet werd in de beschikking waarbij de partijen werden opgeroepen aangegeven dat de vordering manifest laattijdig voorkwam. Verzoeker werd dan ook in de mogelijkheid gesteld om een standpunt voor te bereiden omtrent de al dan niet laattijdigheid van zijn beroep en kreeg de mogelijkheid om aan te tonen dat de laattijdige indiening van zijn beroep aan overmacht te wijten is. Overmacht kan enkel voortvloeien uit een gebeurtenis buiten de menselijke wil die door deze wil niet kon worden voorzien noch vermeden (Cass. 9 oktober 1986, RW 1987-88, 778; zie ook met de aldaar aangehaalde rechtspraak: J. Baert en G. Debersaques, Raad van State, Afdeling Administratie (2. Ontvankelijkheid), Brugge, die Keure, 1996, nrs. 502-506). Noch in het verzoekschrift, noch ter terechtzitting wordt de laattijdigheid van verzoekers

beroep toegelicht in die zin dat niet werd aangetoond dat de laattijdige indiening van zijn beroep aan overmacht te wijten is.

2.3. In het verzoekschrift voert verzoeker aan dat de bestreden beslissing hem ter kennis werd gebracht op 16 december 2014 en hij op 16 januari 2015 een verzoekschrift heeft ingediend, dat in de bestreden beslissing uitdrukkelijk staat vermeld dat verzoekers dertig dagen de tijd hebben om een verzoekschrift in te dienen, vanaf de betekening van de bestreden beslissing, dat het beroep niet binnen de 15 dagen werd ingesteld gelet op het feit dat hij in een gesloten centrum werd vastgehouden en hij wegens overmacht dit beroep niet tijdig kon instellen aangezien hij niet meer over de Georgische nationaliteit beschikt en derhalve een formele procedure heeft ingesteld bij de Georgische overheden om een attest van geen nationaliteit te bemachtigen. In zoverre verzoeker voorhoudt dat de bestreden beslissing (lees: akte van kennisgeving) aangeeft dat het beroep binnen de vijftien of dertig dagen moet ingesteld worden, wijst de Raad er op dat de in de akte van kennisgeving vermelde termijnen van vijftien en dertig dagen de termijnen betreffen die gelden voor een beroep tot nietigverklaring, zoals ook duidelijk blijkt uit de bewoordingen van de akte van kennisgeving. Verzoeker kan aldus *in casu* niet dienstig verwijzen naar voormelde vermeldingen in de akte van kennisgeving nu in onderhavig arrest enkel de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt behandeld. Waar verzoeker wijst op overmacht aangezien hij niet meer over de Georgische nationaliteit beschikt en een formele procedure heeft ingesteld bij de Georgische overheden om een attest van geen nationaliteit te bemachtigen en stukken ter staving toevoegt aan zijn verzoekschrift, wijst de Raad er vooreerst op dat het voorgelegde stuk betreffende het niet hebben van de Georgische nationaliteit geen betrekking heeft op verzoeker. Voorts zijn de overige voorgelegde stukken eveneens geen bewijzen van het niet hebben van de Georgische nationaliteit. Bovendien dient de Raad vast te stellen dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de Georgische autoriteiten op 5 december 2014 de Belgische autoriteiten in kennis stelden van het feit dat verzoeker de Georgische nationaliteit heeft alsook van hun toestemming tot het terug toe te laten in Georgië van verzoeker. Bovendien toont het feit dat verzoeker eventueel een procedure heeft ingesteld bij de Georgische autoriteiten geen overmacht aan waarom onderhavig verzoekschrift niet tijdig kon worden ingediend, minstens laat verzoeker na dit concreet aannemelijk te maken.

2.4. Ter terechtzitting verwijst de raadsman van verzoeker naar het verzoekschrift. Overmacht wordt niet aangetoond.

2.5. De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid is onontvankelijk *ratione temporis*.

3. Geldboete wegens kennelijk onrechtmatig beroep

De Raad wijst op het bepaalde in artikel 39/73-1 van de vreemdelingenwet:

“Als de Raad vindt dat een geldboete wegens kennelijk onrechtmatig beroep verantwoord kan zijn, bepaalt het arrest daartoe een terechtzitting op een nabije datum.

Het arrest wordt betekend aan de partijen.

Het arrest dat de geldboete uitspreekt, geldt in elk geval als op tegenspraak gewezen.

De geldboete gaat van 125 tot 2500 euro. De Koning past elk jaar deze bedragen aan ingevolge de evolutie van het indexcijfer van de consumptieprijsen.

De Koning bepaalt bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de nadere modaliteiten inzake de inning van de geldboete.”

Het kennelijk onrechtmatig beroep is het beroep dat er kennelijk toe strekt om de tenuitvoerlegging van een duidelijk rechtmatige bestuurlijke beslissing te vertragen, of dat kennelijk niet is ingesteld met de bedoeling een uitspraak ten gronde over de aanspraak te verkrijgen. Een dergelijk misbruik kan afgeleid worden uit het bestaan in hoofde van de verzoeker van kwade trouw, van een bedoeling om te schaden of van een dilatoir oogmerk, of uit een uit de lucht gegrepen en kennelijk ongegronde argumentatie (RvS 15 september 2010, nr. 207.381).

Zoals uit de bespreking hoger blijkt, heeft de verzoekende partij een manifest laattijdige vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingediend tegen een beslissing van 16 december 2014 houdende het bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker.

Bovendien kan worden vastgesteld dat de raadsman van de verzoekende partij niet diligent heeft opgetreden nu hij de manifest laattijdige en aldus onontvankelijke vordering tot schorsing bij uiterst

dringende noodzakelijkheid indiende op 16 januari 2015 om 10u04, aldus twee uur en 26 minuten voor de geplande repatriëring. Zoals blijkt uit de stukken overgemaakt door de verwerende partij werd de repatriëring gepland op 16 januari 2015 om 12u30.

Gelet op bovenstaande bespreking is de vordering manifest onontvankelijk. Het onderhavig beroep kan wijzen op een kennelijk onrechtmatig beroep zodat het past daartoe partijen de gelegenheid te geven hun standpunt te kennen te geven ter terechtzitting op vrijdag 6 februari 2015, om 13u30.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Artikel 2

De terechtzitting zoals bedoeld bij artikel 39/73-1 van de vreemdelingenwet wordt bepaald op 6 februari 2015 om 13 uur 30.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien januari tweeduizend vijftien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. J. VERMEERSCH,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

J. VERMEERSCH

N. VERMANDER